

Chris Carter

A NEVEM: HALÁL

Chris Carter

A NEVEM: HALÁL

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
I Am Death

Copyright © Chris Carter, 2015

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

A borítót
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

A borító blackday fotójának
felhasználásával készült.

ISBN 978 963 452 471 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

1. fejezet

– Nicole, nagyon köszönöm, hogy ilyen hirtelen át tudott jönni – mondta Audrey Bennett, miután kinyitotta a fehérre meszelt, két-szintes ház ajtaját Laurel Canyonban, a Los Angeles-i Hollywood Hills negyed elegáns részében.

Nicole kedvesen mosolygott a nőre.

– Egyáltalán nem gond, Ms. Bennett.

Nicole Wilson az Indiana állambeli Evansville-ben született, és ott is nőtt fel, ennek köszönhető jellegzetes közép-nyugati akcentusát. Nem volt túl magas, nagyjából százhatvan centiméter lehetett, és az arcát sem tartanák különösebben megkapónak a magazinok, de bájos jelenség volt, a mosolya pedig kifejezetten lefegyverző.

– Jöjjön be! – mondta Audrey, és sietve betessékelte a lányt.

– Bocsánat, késtem egy kicsit – szabadkozott Nicole, és az órájára nézve a házba lépett. Este fél kilenc múlt pár perccel.

– Szerintem Los Angelesben maga az egyetlen, aki egy nem egész tízperces csúszást késésnek tart – felelte nevetve Audrey. – Mindenki más azt mondaná, hogy épp a megfelelő időben érkezett.

Nicole elmosolyodott, de a nő megjegyzése ellenére látszott, hogy kissé zavarban van. Büszke volt a pontosságára.

– Csodálatos a ruhája, Ms. Bennett! Valami különleges esemény lesz ma este?

Audrey csücsörített, majd elhúzta a száját.

– Vacsora egy bíró házában – felelte, aztán közelebb hajolt Nicole-hoz, és suttogva hozzátette: – Iszonyú unalmas emberek!

Nicole halkán kuncogott.

– Üdv, Nicole! – köszönt rá Audrey férje, aki az emeletre vezető, ívelt lépcsősoron jött lefelé.

James Bennett elegáns, sötétkéék öltönyt viselt csíkos selyem nyakkendővel, a mellényzsebéből pedig egy hozzáillő zsebkendő kandikált ki. Világosbarna haját hátrafésülte, szokás szerint minden egyes tincs a helyén a volt.

– Készen vagy, drágám? – kérdezte a feleségét, és gyors pillantást vetett a Patek Philippe órájára. – Indulnunk kell.

– Igen, tudom, mindjárt mehetünk – válaszolta Audrey, majd ismét Nicole felé fordult. – Josh már alszik. Egész nap játszott, rohangált, ami most nagyon jól jött, mert nyolcra olyan fáradt volt, hogy elszundított a tévé előtt. Átvittük a szobájába, és még le sem tettük az ágyra, amikor már mélyen aludt.

– Életem! – mondta Nicole.

– Annyit szaladgált napközben, hogy valószínűleg átalussza az éjszakát – mondta James Bennett a két nő felé közeledve. – Szerintem könnyű estéje lesz. – Felemelte a felesége kabátját a bőrfotelről, és felsegítette rá. – Most már tényleg indulnunk kell, drágám – sűgta, majd belecsókolt Audrey nyakába.

– Tudom, tudom – felelte a nő, és a hatalmas nappali keleti falán, a terméskő kandalló mellett lévő ajtó felé biccentett: – Nyugodtan szolgálja ki magát! Tudja, mit hol talál a konyhában.

Nicole bólintott.

– Ha Josh felébred, és csokitortát kér, ne adjon neki! Más sem hiányzik neki, mint egy szénhidrátbomba az éjszaka kellős közepén.

– Rendben – válaszolta Nicole mosolyogva.

– Valószínűleg későn jövünk – folytatta Audrey. – De majd telefonálok, csak hogy minden rendben van-e.

– Érezzék jól magukat! – mondta Nicole, miközben az ajtóhoz kísérté őket.

Audrey lement a verandáról levezető néhány lépcsőfokon, aztán

visszafordult Nicole felé, és némán azt artikulálta: „Szörnyen unalmas lesz.”

Nicole becsukta az ajtót, felment az emeletre, és lábujjhegyen beosont Josh szobájába. A hároméves kislány úgy aludt, mint egy kis angyal, két karjával egy nagy szemű, nagy fülű plüssállatot ölelt át. A lány hosszan nézett rá az ajtóból. A gyermek olyan aranyos volt a göndör, szőke hajával, a pirosposzsgás arcával, hogy Nicole a legszívesebben megölelte volna, de nem akarta felébreszteni. Egy csókot dobott felé az ajtóból, és visszament a földszintre.

A tévésobában körülbelül egy órán át nézett egy régi vígjátékot, míg korogni nem kezdett a gyomra. Ekkor eszébe jutott, hogy Audrey Bennett említett valami csokitortát. Az órájára pillantott. Tényleg ideje volt harapni valamit, és egy csokitorta nagyon is megfelelt volna. Kiment a szobából, fel az emeletre, hogy ellenőrizze Josht. A kislány továbbra is mélyen aludt, ugyanabban a testhelyzetben. Nagyon kimerült lehetett. Visszatérve a földszintre, Nicole átvágott a nappalin, kinyitotta a konyha ajtaját, és belépett a helyiségbe.

– Jézusom! – kiáltotta rémülten, és hátraugrott.

– Jézusom! – kiáltotta egy ezredmásodperccel később a férfi, aki az asztalnál ült, és egy szendvicset evett. Ijedtében ösztönösen eldobta a szendvicset, felugrott az asztaltól, miközben felborította az előtte lévő pohár tejet. A szék feldőlt mögötte.

– Ki a fene maga? – kérdezte Nicole idegesen, és védekezően hátrálni kezdett.

A férfi pár másodpercig zavartan bámult rá, mintha azt találgatná, hogy tulajdonképpen mi is folyik itt.

– Mark vagyok – felelte végül, és mindkét kezével magára mutatott.

Sokáig némán bámulták egymást, mire Mark rájött, hogy a neve semmit sem mond Nicole-nak.

– Mark? – ismételte meg kérdő hangsúllyal, és így is folytatta, mintha Nicole-nak így már tudnia kellett volna. – Audrey unoka-

testvére Texasból? Pár napot itt töltök egy állásinterjú miatt? A garázs fölötti lakrészben vagyok? – A hüvelykujjával hátramutatott a jobb válla fölött.

Nicole kérdő tekintete még bizonytalanabb lett.

– Audrey és James biztosan meséltek rólam, vagy nem?

– Nem – rázta meg a fejét Nicole.

– A mindenit! – mondta Mark, és most még inkább zavarba jött. – Ahogy mondtam, Mark vagyok, Audrey unokatestvére. Maga biztosan Nicole, a bébiszitter. Mondták, hogy jönni fog. Sajnálom, nem akartam megijeszteni, bár úgy érzem, én is megkaptam a magamét. – A jobb kezét a mellkasára tette, és az ujjával párszor megütögette a szíve fölötti részt. – Kis híján infarktust kaptam.

Nicole tekintete kissé megenyhült.

– Ma reggel szállt le a gépem, és délután a belvárosban voltam egy nagy állásinterjún – magyarázta Mark.

Vadonatújnak látszó, elegáns öltönyt viselt, és kifejezetten vonzó benyomást keltett.

– Úgy tíz perce értem haza – folytatta –, és hirtelen a gyomrom emlékeztetett rá, hogy egész nap nem ettem. – Oldalra billentette a fejét, majd folytatta: – Egyszerűen nem tudok enni, ha ideges vagyok. Úgyhogy hazaérve átjöttem, hogy egyik egy szendvicset, meg igyak egy pohár tejet, ami most az egész asztalt beborítja, sőt már le is csöpög róla – nézett nevetve az asztalra.

Felállította a széket, és körülnézett, mivel tudná feltakarítani a kiömlött tejet. A konyhapulton egy nagy gyümölcsöstál mellett talált egy papírtörölt.

– Kicsit meglep, hogy Audrey elfelejtett szólni magának, hogy itt vagyok – mondta, és elkezdte feltörölni a padlóról a tejet.

– Elégge siettek – felelte Nicole most már nyugodtabban. – Ms. Bennett szerette volna, ha nyolcra jövök, de csak fél kilencre tudtam.

– Ja, persze. Josh még ébren van? Szeretnék jó éjszakát kívánni neki.

– Nincs – rázta meg a fejét Nicole. – Teljesen kiütötte magát.
– Nagyon klassz kölyök – mondta Mark, miközben összegyúrta a papírtörölt, és bedobta a kukába.

Nicole figyelmesen nézte a férfit.

– Ismerősnek tűnik. Találkoztunk már?

– Nem, most vagyok először Los Angelesben. De valószínűleg fényképen látott a tévészobában, meg James dolgozószobájában. Kettőn is rajta vagyok. Ráadásul a szemem hasonlít Audrey-éra.

– Ja... igen, biztosan a fényképekről – mondta Nicole, és mint-ha felderengett volna egy halvány emlék, bár nem tudta biztosan, honnan.

Az ezt követő csendet egy mobiltelefon távoli csörgése szakította meg.

– A magáé? – kérdezte Mark.

Nicole bólintott.

– Biztosan Audrey az, hogy elmondja, elfelejtett szólni rólam. De most már túl késő – vont a vállát a férfi mosolyogva.

Nicole viszonzotta a mosolyt.

– Megyek, felveszem – mondta, és kiment a konyhából, be a nappaliba, ahol aztán kivette a táskájából a telefonját. Valóban Audrey Bennett hívta. – Halló, Ms. Bennett! Milyen a parti?

– Még annál is unalmasabb, mint amire számítottam. Hosszú esténk lesz. Na mindegy, csak azért hívom, hogy minden rendben van-e.

– Igen, minden oké – felelte Nicole.

– Josh nem ébredt fel?

– Nem, nem, épp az előbb voltam fent nála. Alszik, mint a bunda. Úgy látszik tényleg nagyon kiütötte magát.

– Helyes.

– Apropos, az imént futottam össze a konyhában Markkal.

A telefonban erős háttérzaj hallatszott.

– Bocsánat, nem hallottam. Mit mondott az előbb?

– Hogy találkoztam Markkal, a texasi unokatestvérével, aki

a garázs fölötti lakrészben szállt meg. Épp egy szendvicset evett a konyhában, és alaposan ráijesztettünk egymásra – mondta nevetve Nicole.

Eltelt néhány másodperc, mire Audrey válaszolt.

– Nicole, hol van most Mark? Nem ment fel Josh szobájába?

– Nem, még mindig a konyhában van.

– Oké, Nicole, figyeljen rám! – Audrey hangja egyszerre volt komoly és rémült. – Menjen fel Joshért, amilyen halkán és amilyen gyorsan csak tud, és vigye ki a házból! Én hívom a rendőrséget.

– Nem értem.

– Nicole, nincs Mark nevű unokatestvérem Texasban, és senki sem lakik a garázs fölött. Hagyja el a házat Joshsal együtt... most rögtön! Érti, amit...

Puffanás hallatszott.

– Nicole? Nicole?!

A vonal elnémult.

2. fejezet

Robert Hunter, a Los Angeles-i rendőrség rablási és gyilkossági osztályának nyomozója kinyitotta az aprócska iroda ajtaját a belvárosban álló Rendőrségi Igazgatási Központ híres épületének ötödik emeletén, és belépett. A falóra reggel hét óra negyvenhárom percet mutatott.

Lassan körülnézett a helyiségben. Pontosan két hét telt el, amióta utoljára itt járt, és akkor azt remélte, hogy kipihenten, szépen lebarbulva fog visszatérni, ehelyett most teljesen ki volt merülve, és biztosan tudta, hogy még sosem volt ennyire sápadt.

Közel hét év óta ez lett volna az első nyaralása. A főnöke ragaszkodott hozzá, hogy Hunter és a társa vegyen ki két hét szabadságot,

miután tizenhat nappal ezelőtt befejezték az utolsó ügyüket. Hunter úgy tervezte, Hawaiiira utazik, ahová mindig is szeretett volna ellátogatni, de az indulás napján egy régi barátja, Adrian Kennedy, az FBI erőszakos bűncselekményeket elemző központjának a vezetője arra kérte, hogy segítsen nekik egy kettős gyilkosság vádjával letartóztatott férfi kihallgatásában. A nyomozó nem tudott nemet mondani, és Hawaii helyett nemsokára a Virginia állambeli Quantico-ban találta magát.

A kihallgatást legfeljebb pár napra tervezték, de aztán Hunter egyszerűen beszippantotta a nyomozás, és örökre megváltoztatta az életét.

Végül nem egész huszonnégy órával ezelőtt sikerült lezárni az ügyet, és Kennedy ismét megpróbálta meggyőzni a korábbi csodagyereket, hogy dolgozzon az FBI-nak.

Hunter a munkás szülei egyetlen gyermekeként nőtt fel Comptonban, Los Angeles déli részének szegénynegyedében. Mindössze hétéves volt, amikor az anyja elveszítette a harcot a rákkal szemben. Az apja nem nősült újra, és két állást kellett vállalnia, hogy megéljenek.

A környezete számára nagyon hamar nyilvánvalóvá vált, hogy Hunter nem hétköznapi kisfiú. Sokkal gyorsabban oldott meg feladatokat, mint a kortársai, és az iskola rendkívüli módon untatta, frusztrálta. A hatodikos tananyaggal nem egész két hónap alatt végzett, és csak hogy lekösse magát, átfutotta a hetediket, a nyolcadikot, sőt a kilencediket tankönyveket is.

Ezt látva, az iskola igazgatója felvette a kapcsolatot a Los Angeles-i oktatási hivatallal, és vizsgák, tesztek sora után Hunter tizenkét évesen ösztöndíjat kapott a tehetséges gyerekekkel foglalkozó Mirman iskolától.

Tizennégy éves korára túl volt a középiskola angol, történelem, matematika, biológia és kémia tananyagán. A négyéves gimnázium-

mot két évbe sűrítette, és tizenöt évesen dicsérettel végzett. A tanárai javaslatára felvették a Stanford Egyetemre „kivételes helyzetű” diákként.

Tizenkilenc éves korában summa cum laude diplomázott pszichológiából, huszonhárom évesen pedig kriminál- és biopszichológiából doktorált. Ekkor próbálta Kennedy először az FBI-hoz csábítani.

A *Pszichológiai tanulmány a bűnözők viselkedéséről* címmel írott doktori értekezése Kennedy íróasztalán landolt, és a férfi, valamint az FBI akkori igazgatója olyan jónak találta a munkát, hogy kötelező tananyaggá tették az erőszakos bűncselekményeket elemző központban. Az azóta eltelt évek során Kennedy többször is megkísérelte a csapatába hívni Huntert, mert szerinte képtelenség, hogy a nyomozó inkább a helyi rendőrségnek dolgozik, ahelyett hogy csatlakozna az Egyesült Államok, sőt a világ legfejlettebb, sorozatgyilkosokkal foglalkozó állami szervéhez. De Hunter soha egy csöppnyi vágyat sem érzett, hogy szövetségi ügynök legyen, és minden ajánlatot visszautasított, amelyet Kennedytől és a felette-seitől kapott.

Hunter az íróasztalánál ült, de nem kapcsolta be a számítógépét. Különösnek találta, hogy minden ugyanolyan az irodában, mint volt, mégis mennyire más. Pontosan olyan, mert semmit sem mozgítottak el, semmihez sem nyúltak. És más, mert valami hiányzik. Nem is valami, hanem valaki – Carlos Garcia nyomozó, akivel hat éve voltak társak.

A kéthetes, kötelező szabadságuk előtti utolsó közös ügyük során egy különösen szadista sorozatgyilkost üldöztek, aki az interneten élőben közvetítette a gyilkosságokat, amelyeket elkövetett. A nyomozás mindkettejüket rendkívül megviselte, Hunter kis híján életét veszítette, Garcia és a családja pedig olyan helyzetbe került, amelynek hatására a férfi megfogadta, nem hagyja, hogy ez még egyszer előforduljon.

A szabadságuk előtt Garcia elmondta Hunternek, hogy talán nem jön vissza a speciális ügyek részlegére, mert megváltoztak a prioritásai. A családja az első, minden más csak ez után jöhet.

Hunternek nem volt családja. Nem volt felesége, és gyermekei sem. De tökéletesen megértette a társát, és tudta, hogy bármilyen döntést is hoz majd Garcia, az lesz a helyes megoldás számára.

A speciális ügyek részlege a Los Angeles-i rendőrség elitegysége volt, amely kizárólag a sok időt és nagy szakértelmet igénylő sorozatgyilkosokkal és egyéb gyilkosságokkal foglalkozott. A két nyomozó még ezen a részlegen belül is külön csapatot alkotott, köszönhetően Hunter kriminálpszichológiai tapasztalatának. Minden olyan gyilkosság, amelyben az elkövető különösen brutális és/vagy szadista módon járt el, hozzájuk került, a különösen erőszakos gyilkosságokkal foglalkozó egységhez. És Garcianál jobb társa, barátja sosem volt Hunternek.

Lehajolt, hogy bekapcsolja a számítógépet, de még mielőtt a gombhoz ért volna a keze, kinyílt az iroda ajtaja, és Garcia lépett be rajta.

– Jé, Robert! – mondta Garcia a falórára pillantva. – Máskor nem vagy itt ilyen korán.

Hunter is az órára nézett, amely reggel hét óra ötvenegyet mutatott, aztán ismét a társára. Garcia rendezett copfba fogta hosszú, barna haját, amely még nedves volt a zuhanyzástól, de a tekintetében kimerültség és aggodás látszott.

– Igen, most kicsit előbb bejöttem – felelte Hunter.

– Nem tűnsz olyan barnának, mint aki éppen Hawaiiról érkezett – vonta fel a szemöldökét Garcia. – De elmentél nyaralni, ugye? – Hunter volt a legnagyobb munkamániás, akivel valaha is találkozott.

– Mondhatjuk – felelte Hunter apró biccentéssel.

– Ez meg mit jelentsen?

– Kivettem a szabit, de végül nem Hawaiiira mentem – magyarázta Hunter.

– Hanem?

– Nem valami különleges helyre. Meglátogattam egy régi barátomat keleten.

– Értem.

Garcia megértette, hogy a történet nem olyan egyszerű, ugyanakkor elég jól ismerte Huntert ahhoz, hogy tudja: ha nem akar beszélni valamiről, akkor nem is fog, akármennyire erőltetheti.

Garcia odalépett az asztalához, de nem ült le, és a számítógépet sem kapcsolta be. Kihúzta a felső fiókot, és elkezdte kiüríteni, akkurátusan az asztalra pakolva a tartalmát.

Hunter egyetlen hang nélkül figyelte a társát.

Végül Garcia is ránézett.

– Sajnálom, haver – törte meg az iroda kínos csendjét, miközben nekifogott a második fiók kiürítésének.

Hunter bólintott.

– Nagyon sokat gondolkodtam, és nem volt könnyű döntés – folytatta Garcia. – Sőt, mondhatom, hogy az utóbbi két hét minden egyes másodpercében ez járt a fejemben. Szamba vettem a lehetőségeket, igyekeztem mindent mérlegre tenni, és tisztában vagyok vele, hogy én személy szerint sajnálni fogom. De azt is tudom, hogy Annát nem hozhatom még egyszer ilyen helyzetbe. Nekem ő a mindenem, és sosem bocsátanám meg magamnak, ha valami történne vele a munkám miatt.

– Megértem – válaszolta Hunter. – És egyáltalán nem hibáztatlak ezért, én is ugyanezt tenném.

Hunter szavait hallva Garcia köszönettel teli, halvány mosolyra húzta a száját. A társa észrevette, hogy zavarban van.

– Carlos, senkinek sem tartozol magyarázattal, a legkevésbé nekem.

– Robert, nagyon is sok mindennel tartozom neked – vágott közbe Garcia. – Megmentetted az életemet, ahogy Annáét is. Talán emlékszel rá, csak neked köszönhetjük, hogy még élünk.

Hunter nem akart a múlttól beszélni, ezért gyorsan témát váltott.

– Egyébként, hogy van Anna?
– Meglepően jól, ahhoz képest, hogy min ment keresztül – felelte Garcia, és befejezte a fiókok kiürítését. – Most pár napig még a szüleinél marad.

– Nagyon erős nő. Fizikálisan és mentálisan is.

– Igen, így van.

Egy pillanatra ismét kínos csend telepedett az irodára.

– Tehát? Hová mész? – szólalt meg végül Hunter.

Garcia a társára pillantott, és látszott rajta, hogy zavarban van.

– San Franciscóba.

Hunter nem tudta elrejteni a meglepődését.

– Itt hagyod Los Angeleset?

– Igen, úgy döntöttünk, jobb, ha elmegyünk.

Hunter nem számított erre, de csendes belenyugvással bólintott.

– Jól fog járni veled az ottani gyilkossági osztály.

Garcia most még inkább zavarba jött.

– Nem oda megyek.

Most már Hunter is egészen összezavarodott, mert pontosan tudta, mennyit dolgozott azért Garcia, hogy gyilkossági nyomozó lehessen.

– A különleges csalások osztályára megyek – mondta végül Garcia. – Ez ugyanaz, mint nálunk a fehérgalléros részleg.

Hunter azt hitte, rosszul hall.

Az említett részleg fehérgalléros bűnözéssel, nagy értékű csalásokkal foglalkozott, amelyekben sok áldozat és sok gyanúsított szerepelt. Sikkasztás, nagy értékű lopás, vesztegetés, illetve városi alkalmazottak vagy köztisztviselők által elkövetett lopási esetek tartoztak ide. A Los Angeles-i rendőrségen belül inkább úgy tekintettek erre az osztályra, ahol ott ragadnak a nyomozók, nem ahová ők kérik oda magukat.

Garcia megadóan emelte fel a kezét.

– Tudom, tudom! Szívás. De jelenleg csak ott van szabad státu-

szuk. Anna meg örül, mert az nem olyan veszélyes részleg, és a történetek után én teljesen megértem.

Hunter mondani akart valamit, de az asztalán megszólalt a telefonja. Felvette, körülbelül öt másodpercig hallgatott, aztán letette a készüléket anélkül, hogy megszólalt volna.

– Be kell mennem a kapitányhoz – mondta, és felállt.

Sokáig néztek egymásra Garciával, aki aztán kitérte a karját, és úgy ölelte át Huntert, mintha a rég nem látott testvére volna.

– Köszönöm, Robert, mindent köszönök! – mondta, miközben ránézett.

– Azért ne tűnj el! – kérte Hunter szomorúsággal a hangjában.

– Nem fogok.

Hunter elindult az ajtó felé, de Garcia megállította.

Hunter megfordult, és ránézett.

– Robert, vigyázz magadra!

Hunter bólintott, és kiment az irodából.

3. fejezet

Már megint őt bámulták.

Az a sötét hajú lány meg a haverjai.

Csak nézték, aztán röhögtek, aztán újra csak bámulták. Nem mintha érdekelte volna. A tizenegy éves Ricky Temple már rég hozzászokott ehhez. Mindenhol kitűnt a használt ruháival, a kócos, fekete hajával, a hihetetlenül sovány alkatával, a hegyes orrával és a nagy fülével. És amikor észrevették, nevettek rajta. Az sem segített, hogy a korához képest nagyon alacsony volt.

Az apja állandó állásváltogatása miatt öt különböző iskolába járt az utóbbi három évben, és mindenhol ugyanaz történt. A lá-

nyok kinevették. A fiúk lökdösték és megverték. A tanárok pedig dicsérték a kiváló jegyeiért.

Ricky a dolgozatát nézte az asztalon. Legalább húsz perccel hamarabb befejezte, mint bárki más. De hiába meredt a papírra, a tarkóján érezte a többiek égető pillantását. Hallotta az idélen kuncogásukat.

– Mi olyan mulatságos, Miss Stewart? – kérdezte gúnyos hangon Mr. Driscall, a nyolcadikosok matematikatanára.

Lucy Stewart észbontóan szép lány volt, ragyogó, barna szemmel, frufruval, koromfekete, egyenes hajjal, amely ugyanolyan gyönyörű volt copfban, mint amikor kiengedte. És mindehhez elragadó mosoly is járult. Tizennégy éves korához képest hihetetlenül sima bőre volt. Ilyenkor a legtöbb lány már pattanásokkal küzd, de Lucy mintha immunis lett volna rájuk. A Morningside-ban a fiúk bármit megtettek volna érte, de ő Brad Nicholsszal járt, legalábbis a fiú ezt hírsztelte. Rickynek mindig az jutott eszébe róla, hogy ha megnézné az értelmező szótárban a *seggfej* kifejezést, akkor valószínűleg Brad képe lenne mellette az illusztráció.

– Semmi, uram – felelte Lucy, a székén fészkelődve.

– Befejezte a munkát, Miss Stewart?

– Majdnem, uram.

– Akkor fejezze be a röhögcsélést, és foglalkozzon a dolgozattal! Már csak öt perce van rá.

Nyugtalan sustorgás söpört végig a termen.

Lucy papírjának még vagy a fele üres volt. Utálta a matekot. Sőt, majdnem az összes tantárgyat utálta, mert semmi hasznukat nem látta. Főleg mivel meg volt győződve arról, hogy hollywoodi szupersztár lesz belőle.

Ricky a ceruzáját rágcsálta vagy az orrát vakargatta. Szeretett volna megfordulni, hogy farkasszemet nézzen az őt bámuló lánynyal, de Ricky Temple ritkán tette azt, amit szeretett volna. Túlságosan félénk volt, túlságosan rettegett a következményektől.

– Lejárt az idő, kérem, hogy kifelé menet tegyék a dolgozatokat az asztalomra!

Megszólt a csengő, és Ricky hálát adott a jóistennek. Egy újabb hét telt el, és most előtte az egész hétvége. Semmi mást nem akart, mint hogy egyedül legyen, és azt tegye, amit mindig is imádott: történeteket írjon.

Rövidnadrágra váltott, bepakolta a könyveit a kopott, zöld háti-zsákjába, majd kivette a biciklijét az iskola bejárata melletti tárolóból. Alig várta, hogy elszabaduljon erről a helyről.

A Nyugati száznegyedik utca felé indult, aztán átvágott a Déli hetedik sugárúton. Imádta ennek a környéknek a házait. Hatalmasak voltak, színesek, gyönyörű pázsittal és virágokkal, nemritkán úszómedencével. Teljesen mások voltak, mint az a mocskos lakás, amelyben Ricky az agresszív apjával élt Inglewoodban, Los Angeles déli részén. Hatéves sem volt, amikor az anyja búcsú nélkül otthagyta őket. Azóta sem látta, de mindennap hiányzott neki.

Ricky megfogadta, hogy egy nap majd nagy házban fog lakni, amelynek lesz egy óriási udvara és egy úszómedencéje is. Író lesz, sikeres író.

Annyira belemerült a gondolataiba, hogy nem hallotta a hátról közelítő kerékpárosokat. Mire észrevette őket, már késő volt.

Az öt biciklis egyike balról mellé ért, és a magas útpadka felé szorította. Ricky annyira megijedt, hogy fékezés helyett inkább felgyorsított.

– Ki engedte meg, hogy itt mászkálj, kis nyomi? – kiáltotta a csuklyás biciklis, akinek a fél arcát egy kék-fehér kendő takarta. – Nem is itt laksz, te kis undorító, vézna faszfej! Húzzál vissza a mocskos nyomornegyededbe!

Két másik fiú is megalázó szidalmakat kiabált, de Ricky annyira megrémült, hogy alig hallotta őket.

Aztán már nem maradt elég hely, és az első kereke karistolni kezdte az útpadkát. Az egész teste reszketett a félelemtől. Tudta, hogy el fog esni. Hirtelen egy második biciklis is mellé ért, kirúgott

oldalra, és eltalálta Ricky bal lábát, mire ő a kerékpárral együtt a járdára repült. Nagy sebességgel csapódott a betonba, vagy egy métert csúszott, és lehorzsolta a kezét meg a térdét. A kerékpárja a lábára zuhant.

– Ez az! Elesett a faszfej! – hallotta Ricky az egyik fiút, ahogy mind az öten hangosan nevetve távolodtak.

Egy pillanatig mozdulatlanul feküdt, szorosán lehunyta a szemét, hogy ne csorduljon ki a könnye. Egyszer csak siető lépteket hallott közeledni.

– Hé, jól vagy? – kérdezte egy férfihang.

Ricky kinyitotta a szemét, de csak homályosan látott.

– Nem esett bajod? – kérdezte újra a hang.

Ricky érezte, hogy valaki leveszi róla a kerékpárt. A keze és a térdé úgy égett, mintha forró vízzel öntötték volna le. Felnézett, és látta, hogy egy férfi térdel mellette. Sötét öltönyt viselt, ropogósra vasalt fehér inget és vörös nyakkendőt. Hullámos, barna haja volt, magas homloka, kiugró pofacsontja, erős álla, amelyet gondosan borotvált, kis szakáll fedett. A halványkék szempárban aggodalom látszott.

– Kik voltak ezek a kölykök? – kérdezte a férfi a távolodó csapat felé biccentve. Az arcán némi harag látszott.

– Hogyan? – kérdezett vissza Ricky zavartan.

– Éppen a fiamért mentem az iskolába, amikor fellöktek.

Az autója felé mutatott, amely az út túloldalán állt, és látszott, hogy sietve parkolt le vele, két kerékkal felment a járdára. A vezetőülést felőli ajtó még mindig nyitva volt.

Ricky követte a férfi tekintetét. Tudta, hogy Brad Nichols és a seggfej haverjai támadták meg, de nem árulta el. Nincs jelentősége.

– Hékás, te vérzel! – mondta a férfi komoly ábrázattal, és előbb a fiú kezére, majd a térdére nézett. – Ki kell tisztítani a sebet, nehogy elfertőződjön. – Benyúlt a mellzsebébe, majd odanyújtott pár papír zsebkendőt Rickynek. – Tessék, egyelőre ez is megteszi, de alaposan le kell mosni langyos vízzel és fertőtlenítővel.

Ricky elvette a zsebkendőket, és óvatosan megtörölte a tenyerét.

Esés közben kinyílt a táskája, a könyvei szanaszét szóródtak a járdán.

– Csak nem? – kérdezte a férfi meglepődve, miután felsegítette a fiút, majd segített összeszedni a könyveit. – A Morningside-ba jársz? Az én fiam is. – Egy pillanatra megállt, és meglepődve nyújtotta át Rickynek az utolsó könyvet. – Te nyolcadikos vagy?

Ricky némán bólintott.

– Komolyan? Nem látszol többnek tízévesnél.

– Tizenegy vagyok – felelte Ricky, némi bosszankodással a hangjában.

– Ne haragudj! – szabadkozott a férfi, miután rájött, hogy valami rosszat mondott, és megpróbálta helyrehozni a dolgot. – Nem akartalak megbántani, csak azért lepődtem meg, mert még így is elég fiatal vagy ahhoz, hogy nyolcadikos legyél. Az én fiam tízéves, és most fejezi be a negyedik osztályt.

Ricky az utolsó könyvet is beletette a hátizsákjába.

– Egy évvel korábban kezdtem az iskolát, mint a legtöbb gyerek, és olyan jól tanultam, hogy azt mondták, hagyjam ki a hatodik osztályt. – Ezúttal némi büszkeség érződött a hangján.

– Húha, ez igen! Nem semmi! Szóval te egy csodagyerek vagy!

Ricky letörölte a vért a kezéről, aztán a biciklijére és az elhajlott első kerékre nézett.

– A francba!

– Hát ez valóban nem néz ki valami jól – mondta a férfi. – Nem hinném, hogy tudnál menni vele.

Rickyn látszott, hogy fogalma sincs, mit tegyen, és a férfi észrevette rajta a bizonytalanságot.

– Figyelj, egy kicsit késésben vagyok az iskolából – pillantott az órájára –, de ha gondolod, akkor várj meg itt, és amikor jövök visszafelé Johnnal, felvesszünk, és hazaviszünk. Öt perc alatt itt vagyunk. Na, mit gondolsz?

– Köszönöm, de semmi szükség rá, így egyébként sem mehetek haza – válaszolta Ricky, a térdén éktelenkedő sebet törölgetve.

– Miért nem? – kérdezte a férfi, a homlokát ráncolva.

– Ha ilyen véresen állítok haza, összetört biciklivel, akkor megnézhetem, mit kapok az apámtól. Azok a biciklisek földre szállt anyagok hozzá képest.

– Micsoda? De hiszen nem a te hibád volt, csapatostul támadtak neked.

– Nem számít – felelte Ricky a távolba meredve. – Soha semmi nem számít. – A hangjából fájdalom érződött ki.

A férfi nézte, ahogy Ricky felemeli a földről a biciklit.

– És ha John és én mégis hazavinnénk? Beszelnék az apáddal, és elmondanám neki, mi történt. Hogy mindent láttam, és te semmiről sem tehetsz. Egy felnőttre azért csak hallgat.

– Mondtam, hogy semmi értelme, fölösleges az egész. Köszönöm a segítséget, de a többit majd én megoldom – mondta Ricky, és bicegve elindult, cibálta maga után a kerékpárt.

– Hé, várj egy kicsit! Ha nem hazamész, akkor hová? Alig tudsz menni, és még azt a nehéz bicajt is vonszolnod kell. Rádásul tényleg ki kellene tisztítani a sebeidet.

Ricky nem állt meg, és nem is nézett hátra.

– Oké, van egy jobb ötletem, csak hallgasd meg! – mondta a férfi, és pár lépést tett a fiú felé. – John, a fiam nagyon klassz kölyök. Egy kicsit csendes, magának való, de kedves. Jó lenne neki egy barát, és ahogy látom, neked sem jönne rosszul. Betesszük a biciklit a csomagtartóba, felvesszük John a Morningside-nál, és kiteszlek benneteket John anyjánál. Itt lakik nem messze. Medencéje is van, meg minden, ami kell. És el is tudja látni a sebeidet.

A medence hallatán Ricky végül megállt, és a férfi felé fordult.

– Én meg gyorsan elviszem a bicajodat szerelőhöz. Itt van egy nem messze, én is náluk vettem John biciklijét. Biztos, hogy hamar meg tudják javítani.

Ricky látzott, hogy mérlegeli a lehetőségeket.

A férfi ismét az órájára nézett.

– Na, gyere! Nézd, őszinte leszek – húzta el a száját egy pillanattal.

ra. – Ha John nem az iskolában van, akkor nem csinál mást, csak képregényeket olvas, és számítógépes játékokat játszik... és mindig egyedül. Idenézz! – A tárcájából kivett egy fényképet, és megmutatta Rickynek. – Lehet, hogy láttad már a suliban.

Ricky hunyorogva nézte a fényképen a sovány, világosbarna hajú kislányt.

– Lehet, de nem biztos.

A férfi nem tűnt meglepettnek. A felsősök nem szoktak barátogni az alsósokkal. Még az olyan kiközösítettek sem, mint Ricky Temple.

– Nos – folytatta a férfi –, szóval tényleg jó lenne neki egy barát. Tudom, hogy még csak negyedikes, de okos gyerek, és nagyon sok játéka van. Biztos, hogy te is jól éreznéd magad, ha együtt játszanátok.

Hagyott egy pillanatnyi gondolkodási időt.

– Na, gyere, nincs vesztenivalód! És megjavítatom a bringádat, mit szólsz?

Ricky az állát vakargatta.

A férfi megint az órájára pillantott.

– Rendben, akkor várj itt öt percet! Felveszem Johnt, és jövünk. Először találkoztok, aztán eldöntöd.

– A fia szereti a képregényeket? – kérdezte Ricky.

– Ez nagyon enyhe kifejezés – válaszolta a férfi nevetve.

– Klassz srác lehet – vont a vállát Ricky.

– Az, tényleg az.

– Na, jó – mondta végül Ricky.

A férfi elmosolyodott, átvitte a biciklit az út másik oldalára, betette a csomagtartóba, és mindketten beszálltak.

– De mindenekelőtt ki kell tisztítani a sebeidet – mondta a férfi, és gázt adott. Előbb jobbra fordultak, majd a háztömb végén balra.

Ricky csodálkozva nézett, amikor megállás nélkül elhajtottak az iskola előtt.

– Hé, ez volt a Morningside! – fordult a férfi felé.

A férfi gonosz mosollyal az arcán nézett rá.

– Nyugi, haver!

A hangja most egészen más volt. A meleg, barátságos tónus szigorú, hideg torokhangra váltott.

– Most már senki sem tehet érted semmit.